

νὰ γεννᾷ Ἰμβρ. : Ἡ-δ-δρῆα τ' ἀποντάχκι (ἐνν. τὸ ἀβγό, δηλ. ἤρχισε νὰ γεννᾷ).

Β) Ἀμτβ. **1)** Παράγομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Δὲν ποτάζει φέτο τίποτα. **2)** Περισεύω Κάρπ. : Παροιμ.

Ἄ δὲ ψοφήσῃ γάαρος, σαμάρι δὲν ποτάσ-σει
(ἐπὶ τοῦ καταλαμβάνοντος τὴν θέσιν ἀποθανόντος ἢ παν-
θέντος).

ἀποτάζω (II), Νάξ. (Κορων.) Πόντ. (Κερασ.) ἀπο-
τάσσω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ἀποταμένος Νάξ. (Βόθρ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τάζω.

1) Ἀνακαλῶ, ἀρνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω δοθεῖσαν ὑπόσχε-
σιν Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) : Ὅλο τάζει κι ἀποτάζει,
λόγο δὲν κρατεῖ Μάν. || Φρ. Τάζει τάζει κι ἀποτάζει Κερασ.
Συνών. ξετάζω. **II)** Μέσ. δίδω ἱερὰν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν

Θεὸν ἢ εἰς ἄγιον νὰ κάμω τι ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει εὐχῆς τι-
νὸς πρὸς αὐτὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) : Ἐποτάκηκα νὰ ἐνῇ
τὸ παιδί μου καλὰ καὶ νὰ πᾶ' ἀξυπόλυτη 'ς τὴν Γιουρὰ τὴν αἰὰ
Ἀπύρανθ. Ἐγὼ ἀποτάουμουνα 'ς τὸ Θεὸ νὰ μοῦ στείλῃ ἄς
εἶναι καὶ ζούλα καὶ τῶρα θὰ τὸ δώκω ; (ἐκ παραμυθ.)
Κορων. **β)** Παρακαλῶ τὸν Θεὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κο-
ρων.) : Μὴ βολὰ ἦτον ἓνας βασιλεὺς καὶ δὲν ἔκανε δαιδιά
κ' ἐποτάουδουνε νὰ κάμῃ παιδί πλὴν καὶ νὰ πεθάνῃ (ἐκ
παραμυθ.) Νάξ. Ἀποτάηκενε το' ἥστειλεν ὁ Θεὸς ἓνα ῥιφα-
δάκι (ἐκ παραμυθ.) Κορων. Νὰ ἀποτάζεσαι νὰ κάμῃς τὸ
ῥιφάδι καὶ τῶρα νὰ μὴν ἔχῃς μανία νὰ πᾶς ἀλλοῦ παρὰ
νὰ 'σαι πάντα μαζί του (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Μετοχ. ἀποτα-
μένος = ὁ δοὺς ἱερὰν ὑπόσχεσιν νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνησιν
ἀγίου Νάξ. (Βόθρ.) : Εἶναι ἀποταμένος 'ς τὴν ἀγία-Μαρίνα.

ἀποταλάρωμαν τό, ἀμάρτ. ποταλάρωμαν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποταλαρώνω.
Ἡ ἐκβολὴ τοῦ τυροῦ ἐκ τοῦ ταλάρου.

ἀποταλαρώνω Κύπρ. ποταλαρώνω Κύπρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ταλαρώνω.

1) Ἐκβάλλω τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ ταλάρου. **2)** Βάλλω
τὸν τυρὸν εἰς τὸν τάλαρον. Συνών. ταλαρώνω. **3)**
Ἀναπαύομαι : Αἰνιγμ. Ἐλα νὰ πᾶ' νὰ π-πέσουμεν τῶαί ν' ἀπο-
ταλαρώσωμεν, τὰ δυὸ τριχιά νὰ σμιζοῦμεν τῶαί τὸ μακρὸν
'ς τὴν τρεῦπαν του (ὁ ὀφθαλμός).

ἀπόταμα τό, Νάξ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτάζω (II).
Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα.

ἀποτάνου ἐπίρρ. Τσακων.
Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἄνω.
Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν. Συνών. ἀποπάνω I, ἀπο-
πανωθξό.

***ἀποτανανίζω**, μέσ. δουδαδανίζουμι Λέσβ. (Ἀγιάσ.)
πιδανίζουμι Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ταντανίζω.
Τεντώνομαι : Πιδανίζουμι νὰ φτάσῃς τοὺς κλουναρ' Ἰμβρ.
|| Αἰνιγμ. Ἀπουπίσου ἀπ' τοὺς μύλον μας αἶγα διμοννίζιτι τοὶ
δουδαδανίζιτι (ἡ διάστρα) Λέσβ.

***ἀποτανυῶ**, ποτανῶ Σύμ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτανύω.

1) Ἐκτείνω : Ἐποτάνυσεν τὴν χέραν του κ' ἔπασέν το.
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἰπποκρ. Ἀγμ. 757 ἦν μέν τις ἀπο-
τανύσας τὴν χεῖρα ἐν τουτέφ τῷ σχήματι διατείνῃ κτλ.

2) Προτείνων τι δίδω : Ἐκειὰ μέσα ['ς τὸ κάστρον]
λοιπὸν ἔβαλεν τὴν κόρην του μοναχὴν ὀλομόναχῃ καὶ τὸ φαεῖν
ἐποτανοῦσαν τῆς το μετὸ συγκολοί (ἐκ παραμυθ.)

ἀποταποούρα ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. *ταποούρα, δι' ὃ
πβ. ἀπόρας.

Ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

ἀποταποτώρα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποδαποτώρα Κρήτ.
ἀποταποτώρας Κρήτ. ἀπαποτιώρα Θεσσ. ἀποταποτώρη
Χίος ἀπαπιριτιώρ Μακεδ. (Βελβ.) ποταπητιώρα Εὐβ.
(Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ταποτιώρα, δι' ὃ
ιδ. ἀποτιώρα.

Ἀπὸ πρὸ ὀλίγου ἐνθ' ἄν. : Ἐχω νὰ τὸνε δῶ ἀποδαπο-
τιώρας Κρήτ. Εἰν' ἐδῶ ποταπητιώρα Κονίστρ.

ἀποτάσου ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἔσω.

Ἐνδοθεν. Συνών. ἀπαπέσω I, ἀπαπεσωθξό,
ἀπέσω A I, ἀπομέσα A I.

***ἀποτάτης** ὁ, ἀπειτάτα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτείνω. Ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. 34.

Κοντὸ καθρονάκι τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ, μετὸν ὁποῖον
ὕφαινονται κιλίμια.

ἀποτάτσου ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἔξω.

Ἐξωθεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπέξω A I.

ἀποταφιάζω Πελοπν. (Βαλτέτσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. τάφος.

Θάπτω : Τὸ χωριὸ ἀποτάφιασε καὶ συχώρεσε τὸν δεῖνα.

ἀποταχῆα ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυραδ. κ.ά.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπονταχῆα Ἡπ. Θράκ.
(Μάλαρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀποταχῆας Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.) Κρήτ. ταποταχῆα Ἡπ. (Δρόβιαν.) Ἰθάκ. Κέρκ.
(Ἀργυραδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
ἀπ'ταχῆα Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) ἱπ'ταχῆα
Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) ποταχῆα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ.
Κεφαλλ. κ.ά. πονταχῆα Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Λέσβ.
πιταχῆα Ἰμβρ. τοποταχῆα Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀποταχὺ Κέρκ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπόταχυν Στερελλ. (Αἰτωλ.) ταποταχὺ
Εὐβ.Πελοπν. (Μάν.) ταποταχὺ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ταπο-
τάχυν Θράκ. ταπουτάχ' Θράκ. (Λουλέμπ.) ἀποταδὺς Καππ.
(Ποταμ.) ἀπ'ταῦ Καππ. (Ἀραβάν.) ἀφ'ταῦ Καππ. (Ἀρα-
βάν.) ποταχὺ Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) πονταχὺ Λέσβ. ποταδὺ
Κάλυμν. τοποταχὺ Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τῆς μεσν. φρ. ἀπὸ ταχῆα. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ.
8977 (ἐκδ. J Schmitt) «αὐριον πρὸς ἀπὸ ταχῆα νὰ ἐξέβουν ἐκ
τὴν Ἀρταν». Τὸ ἀποταχὺ ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ταχὺ μετὰ τῆς
προθ. ἀπὸ κατὰ τὸ ἀποταχῆα. Τὸ ἀποταχῆας κατὰ
τὸ ἀνισωστὰς παρὰ τὸ ἀνισωστὰ καὶ τοὺς ὁμοίους
τύπους, περὶ ὧν ἰδ. ἀνίσως. Διὰ τὸν τύπ. ταποταχῆα
ιδ. ἀνάποδα.

1) Λίαν πρῶι, ὀρθρου βαθέος Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Δρό-
βιαν.) Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. :
Ταποταχῆα ἦρθε Δρόβιαν. Πονταχῆα θὰ πάμι 'ς τοὺς θέρους
Θράκ. Νὰ ξυπνήσῃ ποταχὺ Κύμ. Θὰ ξυπνήσῃ νύχτ' ἀποταχὺ
Μάν. **β)** Πρῶι ἐνθ' ἄν. : Βράδν κι ἀποταχῆα Μάν. Νὰ 'σαι
ἔτοιμος ποταχῆα νὰ πάμε 'ς τὸ ζευγάρι Αὐλωνάρ. Φύγαμι
ἀπ' τοὺς χουριὸ ἀπονταχῆα Καλοσκοπ. Κόπιασε αὐριον ταπο-
ταχῆα Κέρκ. Ἐφαγα ταποταχῆα λίγο ψωμί Ἀργυραδ. Θὰ
φύγῃ αὐριον ταποταχῆα αὐτόθ. Ταποταχῆα μετὴν αὐγὴ Μάν.
Μὴ Κυριακὴ ταποταχὺ αὐτόθ. Τὴν Κυριακὴ τοποταχὺ Κύμ.
Ἐφυγε τοποταχὺ προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος αὐτόθ. || Παροιμ.

Ποῦ με στραβόνε κοιμηθῇ ταποταχῆα καιδίζει

(ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν κακῶν συναναστροφῶν. καιδίζει = γκαβίζει = ἀλληθωρίζει) Παξ. || Ἄσμ.

Κὶ ἂν δὲν ἀνθῆς ταποταχῆ, ἀνθεὶς τὸ μεσημέρι Κέρκ.

Ἐχτὲς προχτὲς τὸν εἶδαμε 'ς ἐννεὰ χοροὺς βασμένο καὶ σήμερα ταποταχῆ 'ς τὸν ἄμμο ξαπλωμένο αὐτόθ.

Ταποταχῆ σηκώθηκε τὰ χέρια σταυρωμένα Κεφαλλ. γ) Τὸ πρῶν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, αὐριον πρῶν Εὐβ. (Κύμ. Στρόπον.) Θράκ. (Μάλγαρ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ταποταχῆ τὰ λέμε Κέρκ. Νὰ 'ρθῆς ταποταχῆ νὰ πάμε νὰ σκάψουμε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὅθι περάσῃ ἀποβραδὺς ταποταχῆ θὰ κλαίνε Ἰθάκ. δ) Τὸ πρῶν τῆς μεθεπομένης ἡμέρας, μεθαύριον Πελοπν. (Μάν.) 2) Πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ Κάλυμν. Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Σαμοθρ. κ.ά.: Ἀποταχῆς ἦρθε γιὰ νὰ σοῦ πῇ Κρήτ. Ἀποταχῆς τὸν εἶδα κ' ἐπήγαινε κάτω αὐτόθ. Ἀποταχῆς σοῦ τό 'πα καὶ τὸ ξέχασες κιόλα αὐτόθ. Συνών. ἀποτῶρ.

ἀποταχεύουσιν ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουταχεύουσιν Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούτσικα.

1) Λίαν πρῶν Εὐβ.: Ἄσμ.

Ἰποταχὺν 'πουταχεύουσιν δὲν ὄρες πρὶν νὰ φέξῃ ὁ μαῦρος χιλιμίντρισε, τοῦ Μαυροκλῆ θὰ νὰ 'ναι.

2) Αὐριον πρῶν Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀποταχῆ 1 γ.

ἀποταχινὰ ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) 'ποταχινὰ Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός.

Πολὺ πρῶν ἐνθ' ἄν.: Σηκώνεται 'ποταχινὰ προτοῦ ξυπνήσουν τὰ παιδία τσαὶ φεύγει Κονίστρ.

ἀποταχινάδα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα (I).

Μόνον πληθ., πρῶναι: Πάνε γιὰ ξύλα τρεῖς ἀποταχινάδες. Ἐπανε ἐνὸς ἀβγοῦ ἀσπράδι καὶ τρία κηκίδια μικρὰ κοπανισμένα καὶ βάλε τα εἰς ἓνα φοῦρνο καὶ ἀφοῦ τὰ ἀνακατώσῃς ἅς πίνῃ τρεῖς ἀποταχινάδες καὶ ὑγιαίνει (ἐξ ἱατροσοφίου τοῦ 1853, δι' ὃ ἰδ. Λαογρ. 10 (1929) σ. 133).

ἀποταχινεύω ἀμάρτ. 'πουταχινεύω Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός.

Σηκώνομαι πολὺ πρῶν.

ἀποταχινός ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. Διηγ. 26 καὶ 88 ἀπονταχ'νός Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀπιταχ'νός Λήμν. 'ποταχινός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) ποταδινός Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ινός. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρῶξ. Ε στ. 148 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 272) «ἀποταχινὰ λόγια». Ὁ τύπ. ἀπιταχ'νός κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρῶθ. ἐπί.

1) Πρῶν Εὐβ. (Κονίστρ.) — ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 88: Ὁ 'ποταχινός ὕπνος εἶναι γλυκός Κονίστρ. Ἀποταχινὸς... ὄνειρο ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἀπὸ πρῶας ὑπάρχων Εὐβ. (Κονίστρ.) Λήμν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Τὸ 'ποταχινὸ γάλας (τὸ ἀμελγόμενον τὴν πρῶαν κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ βραδινὸ) Κονίστρ. Τοῦ φαεῖ ἐν' ἀπονταχ'νὸ Καλοσκοπ. Τούτουνας οὐ τσουρβᾶς εἶναι ἀπιταχ'νός κὶ ξιθ'σι (τσουρβᾶς = σούππα) Λήμν. β) Θηλ. οὐς., πρῶν ὥρα Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 26: Σ'κώνομαι

μὴν 'ποταχινὴ σούνταχα σούνταχα τσαὶ τὸν παραφυλάου Κονίστρ. «Μιὰν ἀποταχινὴν γραῖα Γύφτισσα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ σπῖτι» ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ. Μὲ φάγανε τοῦ Μαρτιοῦ οἱ ἀποταχινές, τοῦ Μαῖου τὰ μεσημέρια Λακων.

γ) Οὐδ. 'ποταχινὸ ἐπιρρηματ., πρῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὁρ.): Ἐλα αὐριον 'ποταχινὸ Ὁρ. Πήγαμε 'ς τὸ ζευγάρι 'ποταχινὸ 'ποταχινὸ Αὐλωνάρ. Συνών. πρῶν. 3) Ὁ πρὸ ὀλίγου ἐμφανισθεὶς Κάλυμν. Κρήτ.: Μὰ ὁ ἀποταχινός δὲν εἶναι ποῦ 'ρθε; (αὐτὸς ποῦ ἦλθε τῶρα δὲν εἶναι ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν;) Κρήτ.

ἀποτεκνάδι τό, Θράκ. (Γανόχ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Τσανδ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 412 — ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 4,20.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐς. τέκνον καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδι.

1) Τὸ τελευταῖον γεννώμενον τέκνον ἐνθ' ἄν.: Δὲν συγγενικά κορίτσια ποῦ 'χαν μείνει, πρωτογεννημένο τό 'να καὶ τ' ἄλλο ἀποτεκνάδι, πιάσαν τὸ προζύμι γιὰ τὰ κουλίκια ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2. 2) Ἀποτεκνάρι, ὃ ἰδ., Λεξ. Βλαστ. 412

ἀποτεκνάρι τό, ἀμάρτ. ἀπουτικνάρ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. *τεκνάρι ἢ τοῦ οὐς. τέκνο καὶ τῆς καταλ. - ἄρι.

Τὸ ἀποκληρούμενον τέκνον. Συνών. ἀπόπαιδο 1, ἀποτεκνάδι 2.

ἀποτελείωμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτελειώνω.

Ἀποπεράτωσις πολλαχ.: Ἄσμ.

Γιὰ τὸ μιστό σας, μάτια μου, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω

καὶ μὲ τ' ἀποτελειώματα φλωριά θὰ σᾶς μετρήσω

Ἡπ. Συνών. ἀποτέλειωσι.

ἀποτελειώνω, ἀποτελειώνω λόγ. κοιν. ἀποτελειώνω κοιν. ἀποντελειώνω βόρ. ἰδιώμ. ἀποτελειούκω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. τελειώνω.

1) Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποπερατώνω, συμπληρώνω κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀποτελείωσα τὸ γράμμα - τὴ δουλειὰ - τὸ κλάδεμα - τὸ σκάψιμο κττ. Πῆγε 'ς τὸ Παρίσι ν' ἀποτελειώσῃ τοὺς σπονδὲς του κοιν. Καὶ ἀμτβ. ἀποπερατώνομαι, συμπληρώνομαι σύνηθ.: Δὲν ἀποτελείωσε ἀκόμη ἡ δουλειὰ. 2) Δαπανῶ τι ἐντελῶς, καταναλίσκω σύνηθ.: Κοντεύομε ν' ἀποτελειώσουμε τὸ λάδι - τὸ σ'τάρι κττ. Καὶ ἀμτβ. ἐξαντλοῦμαι πολλαχ.: Ἀποτελείωσε τὸ λάδι. 3) Θανατώνω κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸν ἀποτελείωσε μὲ δὲν μαχαιρῆς - μὲ μὴ πιστολῆς. Ὁ πληγωμένος ἀνάπνεε ἀκόμα καὶ γυρίζει καὶ τὸν ἀποτελειώνει κοιν. Νε ἀποτελειούττε μὲ τὰ μαχαίρα σι Τσακων. || Ἄσμ.

Κὶ βγάξει τοῦ χαντζέρι κὶ τὴν ἐσκότουσι

κὶ 'πὰ 'ς τὰ γόνατά του τὴν ἀποντελείουσι

Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαρώνω 6. Καὶ ἀμτβ. φονεύομαι, θανατώνομαι πολλαχ.: Ἀποτελείωσε ἀπ' τοὺς μαχαιρῆς.

4) Δέρνω ἢ βασανίζω ἀνηλεῶς μέχρι θανάτου (σημ. κατὰ δεινῶσιν) κοιν.: Τὸν ἀποτελείωσε 'ς τὸ ξύλο. Τὸν ἀποτελείωσε ὁ πόνος. Συνών. σκοτώνω.

ἀποτέλειωσι ἡ, Λεξ. Βλαστ. ἀποτέλειουσι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτελειώνω.

Ἀποπεράτωσις. Συνών. ἀποτέλειωμα.

ἀποτέλεσμα τό, λόγ. κοιν. ἀπουτέλεσμα Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀποτέλεσμα = συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.

